

SUPLEMENT ESPECIAL
ANY XXX · JUNE 2018

QUADERN

de Sils

REVISTA MUNICIPAL D'INFORMACIÓ I CULTURA
DE SILS

XXIX Edició del Concurs de Narració Curta de Sils

Premi Sant Jordi 2018. Sils

CRÒNICA DE L'ENTREGA DE PREMIS

A la Sala d'Actes de l'Ajuntament de Sils va tenir lloc el dimecres 18 d'abril l'entrega de premis del Concurs de Narració Curta, que enguany ha arribat a la seva 29a edició.

Congregats un any més al voltant dels llibres i de la literatura en arribar la Diada de Sant Jordi, va estar tot un plaer tornar a comptar amb l'Olga Cercós, actriu i contacontes, com a dinamitzadora de l'esdeveniment. En aquesta ocasió va delectar petits i grans amb els seus "Contes entre bambolines". Aquesta narració intrèpida, interactiva, original i divertida li va permetre fer un itinerari literari per les obres de destacats autors i il·lustradors que recolzen la seva tasca com a narradora oral. A través de làmines molt atractives entre les bambolines d'un teatre, l'Olga ens va ensenyar aquests personatges en les situacions més inversemblants, com si fossin veritables actors i actrius que sortissin a escena per a representar els seus papers més celebrats.

A partir d'unes preguntes molt enginyoses: *Què fan els personatges icònics de la literatura infantil abans de sortir a escena? Com es preparen?*, convidava els nens i les famílies a un joc ple de tendresa imaginativa. L'Olga engrescava l'auditori a intervenir sense complexos, a reconèixer els personatges dels contes en actituds quotidianes, desbaratades, vergonyoses, de vegades esbojarrades, i d'altres absurdes, però sempre molt gracioses!

Amb aquest plantejament que no va deixar ningú indiferent, va comentar els detalls dels càstings, la possible contractació dels personatges de ficció de tots coneguts, el maquillatge que necessitaven per sortir a escena, la censura: què era el que podien dir i què no;

el merchandising: fent conscients grans i petits del consumisme de productes relacionats que de vegades envolta els personatges dels contes, especialment els més mediàtics... La narració va servir, a més, per introduir infants i adults en l'univers dels clàssics moderns de les il·lustracions dels llibres infantils. Entre els personatges convidats per l'Olga van ser protagonistes indiscutibles: El gos blau, de Nadja; Els pingüins, de Fromental; Elmer, de McKee; Pomelo, l'elefant més famós de Bădescu; Babar, un altre elefant famós, aquest cop de Brunhoff; Els tres bandits, de Ungerer; Els monstres, de Sendak; i tants altres com Peter Rabbit, El Grúfal o el Peix irisat. Va ser una vetllada plena de màgia i d'il·lusió perquè sempre il·lusiona parlar de llibres, de contes i dels personatges que hi viuen.

Després de tan agradable presentació, vam poder entregar lots de llibres als infants guardonats en les set categories. D'aquesta manera es pretén destacar i premiar els treballs presentats pels infants de Sils de 7 a 17 anys.

Van rebre una especial menció els relats de David Vázquez i Eloi Estany que van suposar la creació de dos accésits. Els seus escrits, que denotaven un treball profund d'introspecció en què posaven de manifest les seves pròpies febleses i pors, i en què qüestionaven les normes dels adults, imposades de vegades arbitràriament, van sorprendre el Jurat que va decidir premiar-los i felicitar-los també amb un obsequi.

Volem, des de la Biblioteca Municipal, destacar la feina feta i agrair un any més els membres del Jurat i els mestres per la seva implicació i dedicació del seu temps, i destacar especialment el treball dels docents en el seu esforç d'acompanyar, estimular i recolzar incondicionalment la tasca d'aprenentatge constant, no sempre sense entrebancs, dels nostres infants.

A escriure s'aprèn escrivint, i des d'aquest raconet continuem animant els petits perquè no deixin de fer-ho. Endavant!

Fins l'any que ve!

PAULA OTERO
Bibliotecària

CATEGORIA A:

- 1r Premi: Haochen Liu
El mirall màgic
- 2n Premi: Carla Póveda Freixas
Una família quasi fel·liç

CATEGORIA B:

- 1r Premi: Ivet Quirós Mercado
El bosc màgic de les fades
- 2n Premi: Núria Sabaté Ocaña
Les aventures dels tres amics

CATEGORIA C:

- 1r Premi: Daniel Ciurana Ramírez
Atrapat
- 2n Premi: Aina Pujadas
El cotxe de Fórmula 1 que ballava hip-hop

CATEGORIA D:

- 1r Premi: Duna Munill Font
La meua vida com a llibre
- 2n Premi: Emma Payàs Batallé
Una fada massa bromista

Categoria E:

- 1r Premi: Claudia Manzano Melendre
Viatge a l'antic Egipte
- 2n Premi: Andrea Romero Gallardo
Una aventura amb burricorns!!!
- Menció Especial: David Vázquez
Ningú ens creu
- Menció Especial: Eloi Estany
El meu punt de vista

CATEGORIA F:

- 1r Premi: Aina Giménez Marouan
Un amor innocent
- 2n Premi: Joel Pérez de la Casa
Un món diminut

EL MIRALL MÀGIC

Primer premi de la Categoria A

Hi havia una vegada un geni que tenia un mirall màgic. Amb aquest mirall, el geni podia fer que les persones perdessin la memòria. Un dia se li va trencar el mirall i els vidres van sortir volant cap al poble. Quan els trossets de vidre entraven dins el cos d'una persona, aquesta perdia la memòria.

Un dia, en Joan i la Maria, que eren molt bons amics, van decidir fer els deures junts. En Joan de cop va perdre la memòria perquè li havia entrat un tros de mirall dins del seu cos. La Maria, que estava molt preocupada, va decidir anar al castell del geni i li va preguntar quina era la solució per tornar la memòria a en Joan. El geni li va dir que necessitava una llàgrima seva i que li havia de donar a en Joan. La Maria ho va fer i en Joan va recuperar la memòria.

I conte contat, ja s'ha acabat.

HAOCHEN LIU

UNA FAMÍLIA QUASI FELIÇ

Segon premi de la Categoria A

Fa molts i molts anys, en una casa hi vivia una noia que es deia Núvol i tenia dinou anys. Els pares de la Núvol no la deixaven sortir de casa. Ella sabia que per molt que insistís els seus pares no canviarien d'opinió, s'havia de conformar.

Cada dia que passava estava més trista, fins que va tenir un pla. Va pensar que quan tots estiguessin dormint es podria escapar de casa. I així ho va fer.

Va esperar fins quan va arribar la nit, va sortir del llit a poc a poc, però es va trobar un obstacle al terra perquè tenien parquet. Xan, xan, xan!!! Quin soroll que feia!

Va poder arribar al carrer i va dir: quina *xulada!*

Ho mirava tot de TOT!!! La gent la mirava molt rara perquè semblava que fos d'un altre món perquè anava amb pijama.

A partir d'aquella nit va fer sempre més això i va ser la manera de poder conèixer el món. Els seus pares no es van assabentar mai de les seves aventures de nit i va ser el seu secret.

La Núvol va aconseguir ser feliç i la gent del carrer la coneixia com la noia del pijama.

CARLA PÓVEDA FREIXAS

EL BOSC MÀGIC DE LES FADES

Primer premi de la Categoria B

Hi havia una vegada, en un regne molt llunyà, un bosc màgic on hi vivien fades: les fades de llum, unes altres d'aigua i les més importants de totes, les que ajuden a la princesa Marina. Una de les fades que ajudaven a la princesa, es deia Poopy, era la més simpàtica del regne.

Un bon dia, les fades i el gat alegre que es deia Gummy, van anar a buscar caramels i llaminadures per menjar. Quan les fades i el gat no miraven, en Marnegre, el dolent d'aquesta història, és horrible i malvat, va entrar al castell a agafar la princesa Marina i se la va emportar a l'illa encantada.

El cavaller Pol que era aventurer i valent, quan ho va saber, va anar corrents a buscar les fades i el gat perquè l'ajudessin a buscar-la, junts van anar a l'illa encantada. El primer que es van trobar van ser uns monos i uns animals de la selva, per això es deia l'illa encantada, perquè feia molta por!

De cop, es va sentir cridar a en Marnegre que deia:

–Voleu a la princesa? Doncs, a canvi doneu-me totes les fades que tingueu

perquè així els hi trauré la pols màgica i podré volar!!

Llavors, la princesa Marina va tenir una idea i la va fer saber al cavaller i a les fades:

–Fabricaré una fada amb pols de mentida –i així ho va fer, va agafar branques, gomes i fulles per fer les ales.

Quan la va acabar, l'hi van donar a en Marnegre i aquest va dir:

–Us torno la princesa Marina, però no torneu a venir més per aquí si no voleu acabar com en Julipera, el rei de la costa de Mar de Ribamullera.

Corrent i volant van escapar de l'illa encantada i el gat, sense voler, es va tirar a l'aigua i la princesa Marina va dir:

–Ara sí que l'hem embolicat!

El cavaller Pol el va salvar i se'n van anar al bosc màgic on viuen les fades. Les fades de l'aigua i de foc es van alegrar de veure la princesa i van anar a abraçar-la.

I conte contat, conte acabat.

IVET QUIRÓS MERCADO

LES AVENTURES DELS TRES AMICS

Segon premi de la Categoria B

Vet aquí que una vegada la bruixa Nella, amb els cabells liles, i la princesa Paula, amb la seva corona brillant, van anar a buscar l'unicorn Pegàs.

Els tres amics van descobrir un portal que els va fer viatjar a un món totalment màgic: els arbres eren de colors i l'herba molt tova. Els agradava molt aquell món i allà van jugar, van córrer, van saltar i van

escalar els arbres. Els amics van trobar un camí que anava al bosc. Allà al bosc es van perdre. La Paula estava molt preocupada, però la Nella li va dir tota decidida:

–Trobarem el portal per tornar cap a casa, n'estic segura!

Finalment, en Pegàs va fer pujar les dues nenes a la seva esquena i tots junts van trobar el portal que els va portar a casa. La Paula va exclamar:

–Quina aventura que hem viscut!

La Nella va contestar:

–Hi estic d'acord.

I en Pegàs va dir el mateix.

Catacric-catacric, aquest conte s'ha acabat.

NÚRIA SABATÉ OCAÑA

ATRAPAT

Primer premi de la Categoria C

Hi havia una vegada un nen i la seva mare. El nen es deia David. Tenia els cabells rossos, portava una camiseta vermella i pantalons texans. La seva mare

portava una camisa de color lila i cabells i pantalons negres.

Un dia que estaven cansats d'estar a la piscina, van anar a un museu perquè sabien que el pintor seria allà tot el dia i el volien conèixer. Deien que en un dels seus quadres tot el que hi havia era real: La gent i el lloc també eren reals.

Van anar cap allà al museu i quan van arribar, es van trobar amb aquell pintor davant d'aquell quadre tan famós amb gent real.

Després el pintor volia atrapar més gent i va demanar voluntaris per pintar-los. En David va ser l'únic que es va presentar i el va pintar.

A la nit quan dormia, va quedar atrapat dins el quadre. En David no sabia com havia passat i va anar a fer una volta per allà.

Pel camí es va trobar molta gent però a la persona que semblava més bona i llesta li va preguntar si sabia què hi feia allà. Li va contestar que eren allà perquè

el pintor els havia pintat a tots, però que estigués tranquil perquè només seria allà quan dormís.

En David es va quedar més tranquil. Quan es va despertar va esmorzar, va anar a l'escola, va dinar, va berenar, va jugar i va sopar, com cada dia. Quan se'n va anar a dormir no volia somiar amb el quadre. Volia somiar amb un superheroi.

El dia següent era festiu. En David li va explicar a la seva mare el somni i van anar altre cop al museu. Van explicar-li al pintor que en David se sentia molt malament. El pintor va decidir esborrar-lo del quadre perquè no volia fer patir un nen petit.

Quan en David i la seva mare van tornar a veure el quadre, ja no hi havia en David. Des d'aleshores en David torna a tenir els somnis d'abans. Avui m'ha dit que ha somiat amb un superheroi.

DANIEL CIURANA RAMÍREZ

EL COTXE DE FÓRMULA 1 QUE BALLAVA HIP-HOP

Segon premi de la Categoria C

Hi havia una vegada un cotxe de Fórmula 1 que li encantava ballar hip-hop, però el seu pare no li deixava perquè ell havia de fer carreres, però a ell li agradava molt ballar. Així, doncs, ballava d'amagat.

Un dia, un grup de hip-hop li va fer una proposta per anar a ballar a la seva banda, però el seu pare no li deixava anar i ell es va posar molt trist.

Uns dies més tard, estava llegint a la seva habitació i li va aparèixer una fada i li va dir que li podia fer realitat un desig. Li va demanar que el canviés d'aspecte per no haver de fer carreres i poder ballar hip-hop. I la fada li va dir:

–Et convertiré en xocolata.

Ell va acceptar i se'n va anar a explicar-li al seu pare, però el va mentir. Li va dir que una bruixa li havia posat una maledicció. El seu pare es va posar molt trist perquè podria haver guanyat una de les millors carreres.

Ell va anar als càstings d'aquella banda de hip-hop però no estava gaire content perquè el seu pare estava trist. Li van proposar d'anar a Miami a ballar i convertir-se

en una estrella del hip-hop, però ell no va acceptar perquè estimava el seu pare. Així doncs, va anar amb ell i li va dir que volia córrer la carrera.

Va participar a la cursa i tots l'estaven animant i va guanyar! El seu pare es va posar molt content, ell li va dir que no volia córrer més carreres de Fórmula 1.

–Per què? –va dir el pare.

–No m'agrada –va dir el fill. I van anar a parlar a casa seva.

Quan estaven a casa, el fill va dir que ell volia ballar hip-hop.

–Per què t'has convertit en xocolata? –va preguntar el pare.

–Perquè vaig pensar que si em transformava en alguna cosa diferent em deixaries ballar hip-hop, però et vas posar molt trist.

–Et deixo ballar hip-hop, vull que siguis feliç! –va dir el pare.

Es van abraçar i el fill va trucar la banda de hip-hop.

La setmana següent van anar a Miami. Era el seu somni!

AINA PUJADAS

LA MEVA VIDA COM A LLIBRE

Primer premi de la Categoria D

Tot va començar quan en Joan Haig em va escriure.

Jo era un llibre d'aventura, màgia i diversió. Em llegien molts nens i nenes. Els meus pares estaven orgullosos de mi.

Un dia Víctor Cap va crear un llibre que va ser el meu germà!

Anàvem junts a tot arreu. Quan ens vàrem fer grans i vàrem decidir anar cadascú pel seu compte. Jo vaig recórrer biblioteques, cases i ciutats.

Una vegada em va agafar de la biblioteca una nena que es deia Lafi. Tenia onze anys, era alta amb els cabells curts, era simpàtica i riallera, i li encantava llegir.

La Lafi es va fer gran i em va tornar a la biblioteca.

Després d'allò, quasi bé ningú em llegia, però un dia va entrar a la biblioteca un

dibuixant, que em va fer famós, per copiar les il·lustracions de dins meu.

D'aquestes il·lustracions se'n va fer una pel·lícula de dibuixos animats. I això va fer que em tornessin a demanar a la biblioteca.

Com que jo estava molt vellet i tothom volia llegir-me, la bibliotecària em va arreglar les pàgines trencades i em varen posar un folre nou i lluent. Vaig quedar preciós!

Ara m'he tornat un llibre famós, i tots els altres llibres de la biblioteca volen estar al meu prestatge. Però a mi això de la fama no m'importa massa. El que vull és que els nens em continuïn llegint i que les meves històries els facin feliços.

DUNA MUNILL FONT

UNA FADA MASSA BROMISTA

Segon premi de la Categoria D

Hi havia una vegada una fada molt especial. Era única perquè no tenia ales. Es deia Martina i li agradava molt fer bromes. Era una fada preciosa amb el cabell ros i els ulls blaus.

Cada dilluns feia una broma a l'escola. Els dimarts feia una broma a casa, però com que vivia sola era molt avorrit. Els dimecres acostumava a fer una broma a

cada casa del poble, els dijous al director i els divendres a l'hospital, però li deien que no ho havia de fer perquè li podia fer mal a algú.

Quan era el cap de setmana, els dissabtes li agradava fer bromes als nens i nenes del poble i els diumenges a cada un dels seus amics i amigues. Així, la fada bromista feia cada setmana el mateix.

Un dia al matí que feia un dia meravellós, la fada Martina va aprofitar per fer la millor broma de totes: posar a terra una mica d'oli per fer patinar als nens!

El que no sabia era que aquell dia no hi havia ningú a l'escola perquè era el dia de les excursions. L'endemà, va tornar-ho a provar, però tampoc va poder. Així, doncs, ho va intentar durant uns dies i no ho va poder aconseguir de cap de les maneres. Va decidir esperar-se fins el dia dels innocents. Aquell dia sí que faria la millor broma de totes.

Per fi va arribar el dia i la broma que havia planejat era fer totes les bromes juntes i seria la millor broma del món!

Quan va acabar la broma tothom estava enfadat amb ella i li van dir que no serien mai més els seus amics. La Martina estava molt trista, cada dia intentava que

algú la perdonés, però ningú la volia perdonar. Sort que tenia la seva amiga Rialla, que era una granota. La Rialla la consolava i li donava consells per fer les paus amb els seus amics, però cap de les opcions funcionava.

Un dia, la Rialla va tenir la idea d'anar a veure el seu amic Rovelló, que era el follet més savi i vell del bosc. Quan van arribar a casa seva, la Martina li va explicar tot el que li havia passat. També li va dir que la Rialla havia intentat ajudar-la. En Rovelló li va aconsellar que durant uns dies provés de fer favors en comptes de bromes. Així ho va fer. Va anar a l'escola i va fer el que li havia dit el follet Rovelló i va funcionar. Tothom la va perdonar i van tornar a ser amics. Li van dir que podia continuar fent bromes, però sense passar-se.

Al cap d'un temps, el savi Rovelló li va dir a la Martina que en el moment que ell morís, ella seria la pròxima sàvia del bosc. Quan va morir, tothom va anar al seu enterrament. Estaven tristos, però també contents perquè ja hi havia una nova sàvia al bosc, i aquesta era la fada bromista Martina.

EMMA PAYÀS BATALLÉ

VIATGE A L'ANTIC EGIPTES

Primer premi de la Categoria E

Hola a tots i a totes.

Segurament us estareu preguntant qui sóc, doncs jo em dic Clàudia i crec que tinc un poder i és ser quasi invisible. Això us ho dic perquè vaig descobrir un secret dels meus pares sense que ells se n'adonessin. Vaig veure com els meus pares parlaven de fer realitat una part dels meus somnis. I no penseu que estic boja, que ho vaig veure amb els meus ulls i escoltat amb les meves orelles. Van dir que em portarien a Londres, un lloc magnífic que sempre he volgut visitar, sobretot un museu molt important que es diu *British Museum* o Museu Britànic. Si no el coneixeu busqueu a internet i trobareu imatges d'objectes valuosos, llibres, sarcòfags de l'antic Egipte, etc. Ui, ja s'està fent de nit, millor me'n vaig a dormir i ja us continuaré explicant...

Hola! Ja torno a ser aquí, us continuo explicant la meua aventura.

L'endemà em vaig llevar més aviat que de costum perquè estava molt nerviosa. Vaig esperar en silenci una estona fins que els meus pares van picar a la porta de la meua habitació per despertar-me. Em van veure preocupada i em van dir:

–Clàudia, què et passa?

–No res. Només que la meua amiga Olívia m'està refregant que ella ha anat a Londres i a mi també m'agradaria anar-hi.

–Doncs avui és el teu dia de sort perquè el pare i jo hem comprat uns bitllets d'avió per anar a Londres.

–Mare, pare, podem visitar el *British*?

–És clar filla, però no pensis que t'hem comprat el viatge perquè sí, sinó perquè t'has portat molt bé.

–I quan sortirem de viatge? –vaig preguntar ben emocionada.

–Ai, ai, ai! Corre a fer les maletes que demà marxem.

El matí següent ens vam despertar molt d'hora per agafar l'avió cap a Londres. Quan vam arribar, el primer que vam fer va ser anar a veure la ciutat. Sobretot em va impressionar el Palau de la Reina i el Big Ben amb el seu rellotge. També em va agradar molt el *London Eye* des d'on vam veure tota la ciutat, i les cabines telefòniques de color vermell.

L'endemà vam anar al *British Museum*. Hi havia una cua molt llarga però quan vam entrar em brillaven els ulls com diamants. De cop el pare va dir:

–Doncs, ha valgut la pena esperar perquè això és... és al·lucinant!

–Clàudia, nosaltres et deixem anar sola pel museu, però a les set et vull aquí –va afegir la mare.

Me'n vaig anar corrent i el primer que vaig anar a veure van ser les joies que es portaven a l'antic Egipte. Quines corones més carregades de diamants que es portaven en aquella època! Després d'observar-les amb detall me'n vaig anar a la següent sala. A la primera hi havia vitrines, però a la segona hi havia una cadena amb una funda vermella que envoltava un llibre amb il·lustracions brodades. Allà hi posava "No tocar" amb unes lletres grans de color vermell intens, però jo l'havia de fullejar. Les pàgines passaven ràpidament fins que vaig trobar una que em va enlluernar. Era una pàgina molt maca i brillant. Vaig fregar la mà en el llibre i de cop i volta ja no hi era!

Ho sento, he d'anar a ajudar la mare. Demà continuaré...

Bon dia! Ja he tornat!

Suposo que us estareu preguntant on vaig anar a parar després de tocar el llibre. Al principi jo també pensava que era un somni i em vaig haver de picar la galta tres cops i encara seguia allà. Cinc minuts després vaig descobrir que estava a l'antic Egipte i ho vaig reconèixer per les joies.

–Les piràmides són impressionants, em pregunto qui les ha construït –vaig dir en veu alta.

–Les van construir els esclaus de l'emperador Richi –va contestar una veu molt fineta.

–Ai! Quin ensurt! Qui ets tu? –vaig preguntar.

–Jo em dic Isabela, i tu qui ets? I perquè vas amb aquesta roba? –va contestar una noia.

Li vaig explicar tot el que m'havia passat. Després vam anar totes dues juntes i la Isabela em va explicar tot sobre aquella

piràmide. Ja us haureu imaginat que sóc molt xafardera, doncs segueixo amb la història... Quan la Isabela va anar al lavabo vaig obrir el sarcòfag i no hi vaig veure res. Quan va tornar la Isabela i li vaig preguntar si hi havia algú allà dins, em va dir que sí. Jo no em podia resistir i li vaig explicar el que havia fet.

–Corre, hem d'anar a buscar una mòmia! –va dir la Isabela.

Vam buscar per tot arreu, fins i tot als passadissos secrets, però jo vaig dir:

–Ens falta mirar en un lloc, al lavabo dels nois.

–Estàs segura? Doncs, hi entrem –va dir la Isabela.

Allà vam veure una mòmia pixant.

–Però què fas aquí, Joe! –va dir la noia.

–És que... fa tant de temps que no faig pipí que em venia de gust fer-ne...

–Em sap greu, nois. Però falten cinc minuts per les set i haig de tornar al segle XXI –els vaig dir.

Sabeu què? Per tornar em van fer entrar dins el sarcòfag, tancar els ulls i comptar fins a deu. I de cop i volta, vaig tornar a ser davant del llibre màgic. Vaig córrer fins al punt de trobada amb els pares. Vam sortir del museu per anar a descansar a l'hotel i el matí següent tornàvem cap a casa. Quin súper viatge!

Però sabeu una cosa? A ells no els he explicat res de la meua aventura... he pensat que potser no em creurien. Però, vosaltres sí perquè sou bons amics i compartim la mateixa imaginació!

Fins una altra. Una forta abraçada,

CLAUDIA MANZANO MELENDRE

UNA AVENTURA AMB BURRICORNS!!!

Segon premi de la Categoria E

Hola! Sóc l'Andrea i avui us explicaré una altra experiència al·lucinant amb el meu gatet Pumba! Bé, tot va començar quan en Pumba i jo estàvem buscant fotos d'unicorns i asses catalans per fer un bonic dibuix. Quan ja teníem les imatges per al dibuix, jo vaig pensar...

–Com seria si fusionéssim els unicorns i els asses? Ja ho tinc, Pumba, es dirien burricorns!!! Perquè, assecorns no queda bé, oi???? –vaig exclamar. En aquell mateix moment vaig entrar a Google i vaig començar a buscar informació sobre com accedir al món màgic dels éssers mitològics. Per desgràcia, no trobàvem res de res i en Pumba i jo ens sentíem molt frustrats. Aleshores, va entrar la meua mare a l'habitació i em va preguntar:

–Com és que teniu aquestes cares tan llargues???

–És que no trobem com es pot entrar al món màgic dels éssers mitològics! –vaig respondre amb una llàgrima que em queia per la galta...

–No et preocupis, segur que trobaràs la manera –em va respondre, netejant-me les llàgrimes amb el dit.

Em va acompanyar al llit i em vaig quedar dormida en un tres i no res! Però, aquella nit vaig tenir un somni molt i molt

estrany. A veure, en realitat no sé si era un somni... Era com una veueta que em deia:

–Andrea, ajudeu-nos! Ajudeu-nos a salvar el món de la màgia! L'entrada està al bosc de davant de casa teua. Heu de trobar l'entrada, si us plau!!! Sou els únics que creieu en nosaltres!!!

En aquell mateix instant, en Pumba i jo ens vam mirar i li vaig dir:

–Hem d'ajudar-los a salvar el món de la màgia! Però, millor ho fem demà –vaig exclamar cansada...

Sí, ja ho sé, sóc mandrosa fins i tot en les històries. Al dia següent en Pumba i jo ens vam embarcar en la gran i perillosa aventura que ens esperava!!! Vaig agafar-lo i li vaig posar l'uniforme! Sabeu quin era aquest uniforme??? Doncs era un pijama d'unicorn de cos sencer, amb caputxa i de colors pastís. Un de gran per mi i un de petitó per en Pumba. Estava *moníssim* amb el seu pijameta pastís! També, a la meua motxilla amb la cara d'un unicorn portava... (sí, ja ho sé, sóc una fanàtica dels unicorns).

Per on anava??? Ah, sí! Pel que portava a la motxilla! Doncs, allà dins hi portava: uns prismàtics roses, una brúixola amb la forma d'una estrella, una manta d'unicorn amb un coixí i un peluix d'unicorn a joc, i un rellotge blau. Ui, i el més important! Dos entrepans de tonyina amb la meua cantimplora d'unicorn! Els entrepans de tonyina són el primer que em recorda en Pumba des del que va passar a Atapuerca... Mai em deixa posar fruits secs!

Quan ja estàvem vestits i preparats, ens vam dirigir al bosc de davant de casa! En Pumba i jo caminàvem i caminàvem, buscàvem i buscàvem... però res! Per davant nostre va passar una papallona molt particular ja que tenia un ala de cada color. I en Pumba, com sempre, intentava caçar-la. I jo el vaig començar a perseguir dient-li:

–Pumba, Pumba, deixa-la, pobreta!!!

I en un instant, es va obrir un forat al terra que ens va xuclar a la papallona, a en Pumba i a mi! Era com un llarg túnel ple de *colorins*!!! I cap al final, es veia un raig de llum i cada vegada ens apropàvem més

i més i més i... PAM!!!! En Pumba i jo vam caure de nassos!

–Ahhhh!!! Quin mal! Walaaaa!!! –vaig exclamar amb la boca ben oberta. Allò era just com m'ho imaginava! Tot ple de natura amb un munt de colors verdosos, un munt de flors i amb un gran salt d'aigua al fons. Era increïble! Però jo dubtava de si era el món màgic o si era una part del bosc de casa que jo no havia conegut...

–No estic segura de si es el món màgic –vaig dir-li a en Pumba. Però a l'instant, per davant dels nostres nassos va passar una gran, gran, però gran, estampida d'unicorns. Ens vam quedar al·lucinats i jo li vaig dir al gat...

–D'acord Pumba, ràpid mossega'm a veure si és un somni! I en Pumba em va mirar amb cara de... “aquesta és la meva oportunitat!”. I... NYAC!!! En Pumba em va mossegar amb tota la seva força al turmell!

–Ahhhh!!!!!! No calia que ho fessis tan fort!!! Jo estava al·lucinada perquè no podia creure que estigués complint el somni d'estar al món màgic, però el més important en aquell moment era descobrir com podia ajudar els éssers mitològics a salvar el seu món. En aquell moment, en Pumba i jo vam començar a caminar a la cerca d'alguna cosa que ens pogués dir què li passava al món màgic i com podíem salvar-lo.

–Cap on creus que podríem anar per buscar ajuda, Pumba? No tinc ni idea de cap on anar... –li vaig dir a en Pumba sospirant. Aleshores vam decidir que podríem anar cap al salt d'aigua. Quan estàvem davant del riu, una veueta ens deia:

–Per fi heu arribat. Us estàvem esperant...

–Com...? Qui ets tu? Ets la veueta del meu somni? Ens ajudaràs a trobar una solució? El món màgic es podrà salvar? –preguntava angoixada.

–No tan ràpides les preguntes, si us plau! –va dir un mini burricorn que sortia pel mig de l'aigua.

–Wala! Ets un burricorn? –vaig preguntar sense seguretat. –De veritat????!!!!...

–Sí, sí que sóc un burricorn. Comencem a treballar? –em va preguntar.

–Sí, sí, si us plau. Però, primer necessito saber què està passant!

–Sí, us ho explicaré pel camí –em va dir-. Bé, emmm... per on començo?

–Què et sembla si pel principi? –va dir en Pumba... Sí, sí, en Pumba!

–Pumba, pots parlar!!!! Ai quina alegria més gran!!! –vaig dir emocionada.

–Sí, tanta màgia segur que al teu gat li haurà fet parlar. Bé, us explico... En el món de la màgia hi ha dos segments. En un segment hi som nosaltres i en l'altre segment només hi ha bruixes, monstres, foscors... En resum, gent *xunga* –deia el petit burricorn-. El cas és que la més gran de les bruixes d'allà ha robat el cristall màgic que uneix els dos mons i ara té tot el poder i es vol apoderar de tots els mons.

–Del món dels humans també????!!!! –li vaig preguntar espantada.

–Ui ui ui l'hem fet bona... –deia en Pumba-. Doncs, hem de fer alguna cosa per salvar els dos mons!!!

Quan ja estàvem informats de tot el que passava ens vam posar a la feina.

–Dues preguntes més, burricorn, hi ha més burricorns per aquí o només estàs tu? I com podem salvar el món màgic? –li vaig preguntar.

–Burricorns hi ha la *tira*!!! Per salvar els mons hi ha dues opcions: una, combatre contra la bruixa o enredar-la per recuperar el cristall màgic.

–I com ho farem això!!!! –vaig replicar. –Em sembla que la única opció que ens queda és anar a l'atac. Anem a preparar l'exèrcit Pumba.

Quan ja estàvem tots, conills, fades, elfs, unicorns, burricorns... ens vam començar a distribuir les feines:

–Els conills llençareu boles de pèl, els unicorns raigs de llum, les fades purpu-

rina, els burricorns fulles i flors i els elfs fruites dels vostres horts.

Quan estàvem preparats, vam cridar tots a l'hora: “A L'ATAC!!!”

En Pumba i jo anàvem davant muntats en un burricorn. Quan vam arribar on era la bruixa, tots van començar l'atac sobre ella i els seus soldats. Mentrestant en Pumba i jo vam apropar-nos per robar el cristall màgic. Quan jo estava a punt d'agafar-lo, la bruixa va agafar en Pumba per la cua i em va dir:

–Deixa el cristall just on era, mocosa!

I quan l'anava a deixar, en Pumba li va fer una bona mossegada a la bruixa a la mà. La bruixa cridava i va deixar anar en Pumba i jo li vaig dir:

–Molt bé Pumbita, corre vine amb mi! –just quan vaig agafar-lo...

Llavors, PAM! Vam caure al llit de la meva habitació i jo em vaig sentir com si m'hagués despertat. Vaig girar-me i allà estava en Pumba mirant-me:

–Vaja, Pumba!, doncs al final sí que era un somni... –sentint-me mig trista, mig consolada. Però, en Pumba es va aixecar com molest, com si sentís una punxada sota el seu *pompis*. I allà hi era el cristall màgic!

–Que bé Pumba, al final no era un somni! –li vaig dir mentre l'agafava donant voltes! –Però, si no era un somni, pots parlar! Si us plau, Pumba, parla'm, parla'm!

I quan en Pumba va obrir la boca només va sortir un: “Miau!”

Mentre em mirava amb els seus ulls rodons jo vaig dir:

–En fi... ja és alguna cosa, no? Saps què, Pumba? No sé com estarà el món màgic però el cristall estarà en bones mans!!!

FI!!!

ANDREA ROMERO GALLARDO

NINGÚ ENS CREU

Menció Especial de la Categoria E

Hola! Sóc en David. Jo era un nen normal, tenia un pare, una mare, una germana i dues gosses, una família com la que podria tenir qualsevol.

Un dia vaig notar a la meva mare absent, no reia com sempre, ni feia bromes, fins i tot ni ens castigava quan ens portàvem malament.

Els dies anaven passant i només podia escoltar anades i tornades que feia a l'hospital.

Fins que un dia estàvem a la cuina i em va dir:

–David, hem de parlar. M'han trobat un “bitxet” al cos que poc a poc es va menjant les cèl·lules bones i ell es va fent més gran, a l'hospital em faran un tractament per matar-lo i fer-lo fora del cos. Vosaltres

la família sou la meva millor medicina –i ens vam donar una forta abraçada.

Els dies anaven passant i el tractament cada vegada era més fort, i jo volia ajudar-la perquè tot el dolent passés molt ràpid i que tot tornés a la normalitat.

Un dia anava de camí a agafar el bus de l'escola, i de cop i volta vaig veure un home amb una barba molt gran i blanca. Anava vestit amb roba vella i bruta.

Sense saber perquè, ens vam quedar mirant, ell va aixecar la mà i em va dir:

–Ei tu! Crec que necessites la meva ajuda.

A mi em va fer molta por, i vaig començar a córrer cap el bus de l'escola, sense escoltar res més. A l'endemà com cada dia vaig tornar a fer el camí per tornar a agafar el bus, vaig mirar al carrer on el dia anterior havia trobat aquell home tan misteriós, i per sort no hi era. Vaig tirar tot rec-te, quan vaig passar tot el camí, al girar la cantonada de cop i volta me'l vaig trobar.

–Ei noi!!! –em va cridar.

Sense pensar-ho vaig tornar a córrer, i em va preguntar:

–No vols ajudar la teva mare?

A l'escoltar allò vaig frenar de cop, i l'home em va dir:

–La gent del poble comenta el que li passa a la teva mare, i crec que sé com ajudar-te.

El matí em vaig llevar. La meva mare encara era al llit. Quan vaig entrar a la seva habitació estava molt cansada i li vaig dir:

–Et prometo que t'ajudaré.

Vaig agafar la maleta de l'escola i vaig marxar. Havia de trobar aquell home. Aquest cop sí que hi era al carrer, i vaig ser jo qui el va cridar:

–Perdoni, té raó, el necessitem.

–David, escolta'm bé, tinc la solució. Durant anys m'han tractat com un boig, tu tens dos opcions: o pensar com ells o creure'm a mi. Agafa aquest mapa, et portarà fins els Pirineus, allà trobaràs un llac just on marca el mapa. En aquest lloc creixen unes flors petites blanques, porta-les. De seguida vaig sortir corrent cap a casa, vaig avisar el meu pare i vam marxar cap els Pirineus. Va ser una gran aventura, però va valdre la pena.

Vam tornar a casa amb les flors, vam avisar l'home vell i va venir a casa. Va agafar-les, va fer una barreja i ens va dir:

–Posarem a la teva mare una vacuna feta amb aquesta flor, cada dia durant un mes. Heu de confiar en mi.

I així vam fer, dia a dia la pell de la meva mare tornava a ser del seu color, tornava a riure i fer bromes com sempre. Va passar el mes i aquell home va posar l'última vacuna.

A l'hospital no podien creure el que estava passant, vam intentar explicar moltes vegades la solució, però ningú ens creia... Així aquesta història arriba al seu final, esperant que algú ens cregui i arribi per fi la tan esperada cura del càncer.

DAVID VÁZQUEZ

EL MEU PUNT DE VISTA

Menció Especial de la Categoria E

Sona el despertador... són les 8.00h... I sento: "Marc desperta!". Ja està la meva mare dient-me que m'aixequi. "Cinc minuts" li dic, i ella em respon: "Que arribaràs tard!". No tinc cap altre remei que aixecar-me...

Em vesteixo, em rento, preparo la bossa i vaig a esmorzar. A la cuina veig que la meva mare m'ha preparat un suc de llimona i m'ha posat una poma, no em deixa esmorzar galetes perquè diu que tenen molt de sucre... però de vegades la veig menjant xocolata d'amagat.

Després d'esmorzar marxo amb la mare cap a la parada del bus. Pel camí veig un home que, corrents, creua el carrer amb el semàfor en vermell i penso...

a mi tothom em diu que he de creuar el carrer caminant i quan el semàfor estigui en verd! En aquell moment agafo el bus i vaig cap a l'escola.

Quina mandra haver de començar el matí fent educació física! El mestre ens fa fer flexions, abdominals, la planxa, i per rematar-ho una cursa d'1km! Com que no m'agrada fer esport he quedat últim. Com sempre el primer ha estat l'Adrià, el nen més esportista, popular i guapo del curs. I l'hora del pati jo i el meu millor amic l'Aniol hem estat jugant a cartes perquè ell tampoc no és gaire esportista.

La segona assignatura és mates, fent càlculs sóc bastant bo. De vegades ajudo a una nena de classe que li costa una mica... faig feina d'adults i m'agrada!

Durant el pati del menjador vaig a la biblioteca: estic escrivint un llibre, de fet de gran vull ser escriptor. Per la finestra veig l'Adrià amb cinc noies. Una d'elles és el meu amor... L'Anna. Com sempre ell va presumint del seu físic però jo penso que el més important és el pinyol i no la closca. Espero que ella pensi el mateix!

Sona el timbre per anar a dinar. Ens rentem les mans i dinem i ara ja que estic a sisè ens fan recollir la taula quan acabem i em sembla perfecte. Aleshores, tornem a classe.

L'assignatura de plàstica és la meva preferida. Hem començat a pintar amb les mans i esquitxar el mural de la primavera... m'ho he passat pipa! Aquesta hora m'ha passat volant.

I ja ha arribat l'hora de tornar cap a casa amb el bus. La mare m'esperava per anar a comprar. A la porta del súper he vist un home fumant i he pensat que no entenc per què ho fa si sap que és dolent per al seus pulmons... i també per als meus!

Dins el súper he vist una nova col·lecció de cromos que tothom té i li he demanat a la mare si me la podia comprar. Ella m'ha preguntat on tenia totes les altres col·leccions que ja m'havia comprat... i no he volgut dir res més. Quan hem passat per l'estanteria de les begudes li he preguntat per què venien alcohol si és dolent per a la salut, ella m'ha respost: "si en prens una mica no passa res, només si en beus molt és perjudicial". Jo no acabo d'entendre per què venen una cosa que per molt poc que en prenguis no és bo. I amb tota la compra feta hem tornat cap a casa.

El meu pare ja ens hi esperava. Sóc bon jugador de escacs, és la meva gran afició. He participat en tornejos i he quedat primer moltes vegades. L'única persona que em guanya és el meu pare, perquè també em fa d'entrenador. I mentre la mare preparava el sopar hem jugat amb el pare una partida.

Ja al llit he pensat que els adults solen tenir raó en moltes coses, però que jo tinc el meu punt de vista sobre el que m'expliquen.

ELOI ESTANY

UN AMOR INNOCENT

Primer premi de la Categoria F

El primer que vaig veure quan vaig obrir la calaixera va ser el meu mirall preferit de quan tenia tretze anys. Amb relleus daurats i gravats platejats, allà on abans s'hi havia reflectit la imatge d'una adolescent ara s'hi reflectia una altra persona, més adulta, més madura. A sota seu hi havia un quadern de coberta rosa, el vaig reconèixer a l'instant, era el meu diari de la infantesa. El vaig collir i em vaig asseure a la punta del llit cobert amb llençols rosats. Quan vaig començar a fullejar-lo, una marea de records va inundar la meva memòria provocant un somriure nostàlgic als meus llavis. Em vaig aturar en una pàgina que contenia una fotografia, hi vaig poder reconèixer la data: 12 de gener del 2012. Hi apareixíem la Roser, la Tina, l'Arnau i jo l'Amàlia. D'aquella foto en feia dotze anys, estava descolorida i esparracada d'una punta, però tot i així desprenia quelcom preciós que em va eriçar la pell. A les següents fulles hi havia escrits que no podia llegir, excepte un, el del meu primer amor. Recordava perfectament aquella història, com si hagués estat ahir. Amb tretze

anys em vaig enamorar perdudament de l'Aleix, el noi tímid i bufó de la meva classe. Tot just havia començat primer d'ESO, què coi en sabia jo d'amor? Exacte, res. O això era el que jo em pensava fins que el vaig conèixer. Aquell noi de pell bruna, cabells foscos i ulls mel va canviar la meua vida, per a bé, és clar. Mai m'atreviria a parlar-li, sempre hi havia alguna cosa que m'ho impedia, m'hi acostava i em quedava allà parada sense paraules mentre ell em mirava estranyat. Probablement, deuria pensar que jo era boja, de fet, jo també ho hagués pensat. S'asseia davant meu, m'encantava observar les seves espatlles amples, com els cabells es movien al compàs dels seus moviments, ell era perfecte i ningú se n'havia adonat. Era el meu àngel, el qual jo em sentia obligada a protegir, li deixava *notetes* amb petits missatges anònimament, m'agradava veure-li aquell somriure que només podia veure comptades vegades. Les meves millors amigues sempre intentaven que parlés amb ell, però no hi havia manera. Renoi tu, com n'era de tímida! Hi havia una altra noia, la Paula, era mil vegades més guapa que jo, més confiada, era "popular". Ella sempre se li acostava per parlar o intentava flirtejar amb ell, en aquells moments jo em sentia impotent, em sentia atacada, més ben dit, invisible. Hi havia vegades que per no haver de veure aquelles situacions me n'anava a plorar a un racó que hi havia a l'institut, les llàgrimes lliscaven per les meves galtes vermelles de tant córrer. Un dia mentre jo plorava abraçada als meus genolls, vaig notar la presència d'algú al meu davant, la sang se'm va gelar de cop, el meu cor va deixar de bategar uns instants, vaig aixecar lentament la meua mirada eixugant-me les últimes llàgrimes amb el dors de la màniga. Com us estareu imaginant, es tractava de l'Aleix!, en el meu cap hi havia una batalla, fugir o no fugir, aquella era la qüestió.

–Hola.– M'acabava de parlar? Deuria estar delirant.

–Hola...– Què hi feia ELL al MEU davant?

–Puc? – Abans que pogués reaccionar ja s'havia assegut al meu costat.

–Què... Què hi fas aquí? – La pregunta del milió.

Ell va riure i jo vaig desitjar guardar a la meua ment per sempre aquell riure, a saber quantes vegades més l'escoltaria rient.

–Perdona, no volia molestar-te. – Va esbossar un somriure relaxat i va enretirar-se un bocí de cabells de la cara.

–Oh... No em molestes pas. – Vaig somriure lleugerament abaixant el cap.

–Per què ploraves? – La pregunta que estava desitjant que no formulés. Què li responia? Que havia estat plorant perquè no suportava veure'l flirtejar amb una altra? No, no i un rotund no! Vaig decidir mirar-lo sense dir paraula, i, va ser en aquell instant quan les llàgrimes van tornar a sortir. No pensava deixar que em veiés plorar, així que ràpidament vaig tapar-me la cara, el que menys m'esperava en aquells moments era rebre una abraçada seva, una abraçada càlida.

–Tranquil·la, està bé de plorar, estic aquí amb tu. – Em va estrènyer als seus braços, a poc a poc vaig deixar de plorar.

–Perdona'm... Vaig acabar d'eixugar-me les llàgrimes.

–No, perdona'm tu, hauria d'haver-t'ho dit abans. – Va agafar-me la mà i va entrellagar els nostres dits, un rubor bastant notable va aparèixer a les meves galtes.

–M'agrades. – Vam parlar a la vegada. Ambdós vam riure per sota el nas, quan vaig atrevir-me a trobar-me amb la seva mirada em vaig adonar que ell s'havia ruboritzat, el silenci es va fer present, però no va ser incòmode, sinó, més ben dit... confortable.

El soroll d'una gota va trencar el silenci, quan havia començat a ploure? Ens vam

mirar i no ens van caldre paraules per comprendre el que volia dir l'altre. Es va aixecar i em va oferir la mà. Vam començar a caminar amb el soroll de les gotes als nostres peus, no dèiem res, només caminàvem l'un al costat de l'altre gaudint de la companyia. Es va oferir a acompanyar-me fins a casa i òbviament vaig acceptar l'oferta. Quan ens vam aturar al portal de casa meva em vaig girar i li vaig dir:

–No ens podem tornar a veure.

–Per què ho dius això?

–Me'n vaig a Suècia.

–De cap manera. – Un nus a la gola no em deixava parlar i les llàgrimes estaven assetjant els meus ulls. El vaig abraçar, no el volia deixar, no pas ara.

–Ho sento, espero que algun dia puguem tornar a trobar-nos. – Aquesta frase va ser la última que vam intercanviar, l'endemà els meus pares i jo érem a l'aeroport. Anava a començar una nova vida, sense l'Aleix.

Vaig tancar el quadern i vaig eixugar-me aquelles llàgrimes que no vaig ser capaç d'aguantar. Vaig respirar fondo i vaig guardar-lo al calaix d'on l'havia tret, vaig enterrar els records una altra vegada. La mare va desaparèixer i l'Aleix amb ella.

AINA GIMÉNEZ MAROUAN

UN MÓN DIMINUT

Segon premi de la Categoria F

Tot va començar amb un nen que no destacava en res.

Em dic Fanguirleo, tinc catorze anys i sempre faig el mateix. Tots els dies són iguals, d'allò més normals. Encara que tot això va canviar en un instant i és aquí on comença la meva història.

Tot va començar durant un fred matí d'hivern amb mi, Fanguirleo. Estava jugant amb la consola, una cosa que feia diàriament (sí, ja sé que no ho hauria de fer, però sóc un nen), quan la meva mare va entrar a l'habitació i em va dir que havia d'anar a la biblioteca, cosa que no m'agradava. Els llibres i jo, es podria dir que no som molt amics. Vaig començar a queixar-me, però al final, vaig acabar anant amb mala cara.

Què podia fer? Era la meva mare i toca-va fer el que ella em deia, tan sí com no.

Vaig arribar a la biblioteca tremolant de fred, tot i que portava la jaqueta cordada fins a les orelles. Com sempre, vaig anar directament a la secció dels còmics *Manga*. Ja que havia de venir, com a mínim llegiria el que més m'agradava, però quan vaig arribar a la prestatgeria on hi havia els meus preferits, em vaig trobar una enciclopèdia i sense saber per què hi era, la vaig agafar. El meu cos va començar a tremolar sense que el pogués controlar, durant uns segons. Es veu que encara

continuava tenint fred... o si més no, això vaig pensar.

Vaig decidir portar-li a la bibliotecària perquè la posés al seu lloc, però no hi era a la seva taula, que estava a l'entrada de la biblioteca.

En arribar fins a la taula vaig veure un ninot de paper a terra, però vaig decidir passar d'ell. Havia de deixar anar aquella pesada enciclopèdia o se m'acabaria trencant l'esquena. Quan ho vaig fer i em vaig donar la volta per tornar amb els meus *Mangas*, el ninot de paper ja no hi era. En aixecar el cap em vaig espantar, el vaig veure sobre el llibre que acabava de deixar damunt de la taula.

Allà passava alguna cosa i jo no pensava quedar-me per esbrinar-ho, els misteris no són el meu fort. De manera que vaig sortir disparat que les sabates em treien fum.

Pel camí em vaig trobar amb la bibliotecària i vaig anar corrents cap a ella. Quan es va girar em vaig quedar sense paraules, blanc com la llet, clavat com una estàtua... en veure la seva cara, o millor dit, no veure-la. Sí, sí, no tenia cara. Ni ulls, ni nas, ni boca... res de res.

Després de deixar d'al·lucinar vaig fer mitja volta i vaig sortir corrents comes aju-deu-me. Però, alguna cosa em va deixar inconscient.

Quan a la fi vaig despertar, estava completament sol. Bé, no, a sobre de la meva cama hi havia un ninot de paper, igual que el que havia vist abans, que es mantenia dempeus.

–Hola noi, em dic *Pedrin Papelín* – em va dir movent la fina línia que tenia dibuixada en el que es podria dir que era la seva cara.

–Es pot saber què vols i com pots parlar? – li vaig preguntar, incapaç de moure'm. Vaig començar a pensar que era un somni.

–Ja t'he dit qui sóc, no em facis perdre el temps, que no el tenim! –em va dir molt nerviós–Necessito que m'ajudis a solucionar el gran problema que tenim.

–Suposo que quan parles de problema, et refereixes a què la bibliotecària no té cara.– Encara que no m'ho acabés de creure, parlava amb aquell ninot de paper com si fos d'allò més normal.

–Aquest no és el problema, sinó la conseqüència –em va començar a explicar–. Hi ha unes rates que s'estan menjant els llibres i és per això que has vist així a la bibliotecària, sense cara, però no només li passarà a ella sinó a tot el poble.

–Això com pot passar? –li vaig preguntar intentant creure el que m'explicava *Pedrín Papelín*.

–La bibliotecària i els seus llibres són el que donen vida a aquest poble. Si els llibres no existeixen, les persones deixareu d'existir. Sereu com ninots que l'únic que saben fer és moure's.

–I els meus pares? –vaig pensar en aquell moment, tement que a ells els pogués passar el mateix.

–Els passarà a totes les persones, fins i tot a tu.

Encara que fos un paper, vaig començar a veure'l com un aliat, ja que, segons semblava, volia que una cosa tan horrible no passés.

–Què puc fer? On són aquestes rates? –li vaig preguntar, decidit.

Sempre havia viscut fent el mateix, sent un noi d'allò més normal i en aquell moment em tocava canviar, ser diferent... Havia d'aconseguir acabar amb aquelles rates però, com? No n'havia vist cap, almenys en la secció dels còmics.

–L'única manera que el teu poble sobreviui és aconseguir que la bibliotecària recuperi la seva cara abans que el sol es pongui.

–El que passa és que no he vist cap rata –li vaig dir, posant-me dempeus i col·locant a *Pedrín Papelín* sobre la meua espatlla.

–Com només llegeixes còmics no les has vist. Han començat a menjar per la secció d'Història, però no és aquí on tenen el niu, on hi ha el Rei Rata.

–Llavors anem a comprar mata rates i l'hi posem en el seu niu.

–No serà gens fàcil. Hem de sortir de la biblioteca i anar fins a l'Ajuntament.

–Això està fet. I pel camí aconseguirem una mica de verí.

Quan vam voler sortir ens vam trobar amb la bibliotecària. Tot d'una va començar a córrer cap a nosaltres, intentant atacar-nos.

Vaig sortir disparat, amb el meu nou amic a sobre, fins aconseguir amagar-nos en un petit magatzem. Com podríem sortir sense tenir problemes?

Després del que per a mi em van semblar hores i a més a més en total silenci, una cosa que odiava, vam decidir que havíem d'intentar sortir d'allà, arribar fins al súper per agafar mata rates i acabar amb el Rei Rata.

Quan vam aconseguir arribar al súper no hi havia ningú, però el que és ningú...

Pedrín Papelín i jo ens vam mirar i vam fer el que havíem anat a fer. Vam agafar prestat un enorme paquet de verí (en aquell moment no portava diners). D'allà vam sortir corrent a l'Ajuntament. L'estrany va ser que no vam veure a ningú pels carrers, estaven desèrtics.

En arribar davant de l'Ajuntament vaig veure que gairebé tot el poble hi era i els primers, els meus pares, sense cara. Maleïdes rates!! Me les pagarien!!

Si volia entrar m'hauria d'enfrontar a ells i això seria una cosa impossible, mai li faria mal als meus pares.

Em vaig recordar que, durant una excursió amb l'escola, ens van ensenyar tots els racons d'aquell antic edifici. A la part de darrere hi havia una petita porta. Podia ser que estigués tancada, però havia d'intentar-ho. Com per art de màgia, la porta del darrere estava oberta. Vam entrar i amb molt de compte, vam començar a buscar per aquell lloc ple de rates fastigoses.

–Tu saps on hem d'anar? –li vaig preguntar a *Pedrín Papelín*.

–La veritat és que no. Haurem de seguir buscant fins...

En aquell moment, a la part alta de la gran escala que portava a la primera plan-

ta, vaig veure una enorme rata amb capa i corona que em va mirar fixament, quieta.

–Ets tu el nen que pensa que em podrà vèncer? –em va preguntar, qui vaig saber al moment, era el Rei Rata.

–Has de dir-li a les teves rates que deixin de menjar llibres. Els necessitem.–vaig exigir-li.

–Crec que tu no els has fet gaire cas. Ha arribat el moment que siguis igual que la resta d'aquests ximplers humans.

De sobte es va llançar sobre meu, amb la seva enorme i bruta boca oberta per fer-me el mateix que els havia passat als altres, treure'm la cara i així convertir-me en alguna cosa semblant a un ninot de paper. Vaig posar les mans per intentar aturar-lo quan... Em vaig despertar, mirant en totes direccions, buscant la rata. Quan per fi em vaig calmar, em vaig adonar que estava assegut en una de les cadires de la biblioteca. Havia tingut un horrible malson que em va fer pensar en l'important que és llegir llibres de tota mena perquè així no se'ns quedi el cap buit.

JOEL PÉREZ DE LA CASA

